

De laatste troef

Sandra Brown bij Boekerij:

Ontvoerd

De andere vrouw

Op het spel

De laatste zet

Door het vuur

Overleven

De laatste troef

Verleidelijk gevaar

Sandra Brown

De laatste troef

Vertaald door David Orthel en Ans van der Graaff

Eerste druk 2020
Tweede druk 2023

ISBN 978-90-225-9741-5
ISBN 978-94-023-1467-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Outfox*
Vertaling: David Orthel en Ans van der Graaff
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 by Sandra Brown Management, Ltd.
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Door de troosteloze motregen was het lichaam op het strand nauwelijks te zien.

De mist kringelde rond de lantaarnpalen langs de pier, maar deed niets af aan de kracht van de felle draagbare lampen die waren neergezet door de agenten die als eersten waren gearriveerd. In een groteske parodie op een acteur die midden op het toneel in de schijnwerpers stond, beschenen ze met hun felle licht de toegedekte gestalte.

Een politiehelikopter vloog laag over. Het zoeklicht scheen meedogenloos fel over de hele lengte van de pier. De lichtbundel bestreek de haven, waar boten lagen te dobberen in een rustgevende golfslag die niet paste bij de omringende chaos.

Alvorens over de branding weg te draaien zwiepte het zoeklicht nog een keer over het lijk. Door de turbulentie van de rotorbladen sloeg een punt van het felgele zeil terug. Op het zand eronder werd een bewegingloze, lijkwitte hand zichtbaar.

Sinds de ontdekking van het lichaam hadden zich agenten van diverse diensten ter plaatse verzameld. De gekleurde knipperlichten van een reddingshelikopter staken af tegen de laaghangende bewolking boven de haven. Voorbij Fort Sumter ploegde een boot van de kustwacht met heen en weer zwaaiend zoeklicht door de wateren van de Atlantische Oceaan.

Busjes van televisiezenders braakten gretige verslaggevers en cameraploegen uit.

Op de pier dromden de onvermijdelijke toeschouwers samen. Ze wedijverden om het beste plekje om naar het lichaam te gapen, de activiteiten van politie en media in de gaten te houden en selfies te

maken met het togedekte lichaam op de achtergrond. En ze wisselden informatie en speculaties uit.

Er werd gezegd dat de overledene met het late tij was aangespoeld en was gevonden door een man en zijn zoontje die hun donkerbrune labrador op dit stuk strand uitlieten.

Er werd gezegd dat verdrinking de voor de hand liggende doodsoorzaak was, en dat die het gevolg was van een ongeluk tijdens een boottocht.

Geen van die aannamen was juist.

De loslopende labrador was voor zijn baas uit gerend en had de vreselijke ontdekking gedaan terwijl hij door de golven rende.

Een van de toeschouwers op de pier, die de uitwisseling van feiten, fictie en geweeklaag aanhoorde, glimlachte zwijgend maar tevreden.

1

Drie weken eerder

De automatische deuren zoefden open. Met een enkele blik overzag Drex Easton de lobby van het hotel. Die was leeg, met uitzondering van de knappe jonge vrouw achter de receptie. Ze had het gezicht van een porseleinen pop met een glanzende zwarte paardenstaart en begroette hem met een onzekere glimlach.

‘Goedemorgen meneer, kan ik u helpen?’

Drex zette zijn aktetas op de grond. ‘Ik heb niet gereserveerd, maar ik heb een kamer nodig.’

‘Inchecken is pas mogelijk vanaf twee uur.’

‘Hmm.’

‘Omdat... omdat onze gasten pas om twaalf uur uit hoeven te checken.’

‘Hmm.’

‘De kamermeisjes hebben tijd nodig om...’

‘Dat begrijp ik allemaal, miss Li,’ zei hij, haar naam lezend op het kaartje dat op haar kastanjebruine blazer gespeld zat. Hij glimlachte. ‘Ik had gehoopt dat u een uitzondering voor me zou kunnen maken.’

Hij haalde zijn portefeuille uit zijn broekzak en schoof daarbij zijn jasje net zo ver open dat ze de schouderholster onder zijn linkerarm kon zien. De jonge vrouw knipperde een paar keer snel met haar ogen voordat ze haar blik weer op de zijne richtte.

Drex bleef haar kalm aankijken. ‘Geen reden om te schrikken,’ zei hij zacht en hij klapte de portefeuille open. Er zaten een badge en een

pasje met foto in waarop stond dat hij een special agent van de FBI was.

Zonder reden liet hij het pasje liever niet zien en hij deed dat alleen als hij vanwege haast de regels en bureaucratie moest omzeilen.

‘Ik zal kijken wat ik voor u kan doen.’

‘Daar zou u me een grote gunst mee bewijzen.’

Gracieuze vingers raasden over haar toetsenbord. ‘Een- of tweepersoons?’

‘Ik ben niet kieskeurig.’

Haar ogen scanden de monitor. Ze scrolde omlaag en toen weer omhoog. ‘Als ik de kamermeisjes nu meteen aan een mooie tweepersoonskamer laat beginnen, moet u nog ongeveer een half uur wachten. Maar ik heb ook nu meteen een minder mooie eenpersoonskamer beschikbaar.’

‘Ik neem de minder mooie eenpersoonskamer wel.’ Hij schoof een creditcard over de granieten balie.

‘Hoe lang blijft u bij ons, meneer Easton?’

Ze was niet dom. Ze had zijn naam opgemerkt. ‘Dat weet ik niet zeker. Er komen zo meteen nog twee... collega’s van me. Ik kan u pas na onze bespreking laten weten hoe lang ik zal blijven.’

‘Geen probleem. U kunt over de kamer beschikken tot u me laat weten wanneer u vertrekt.’

‘Geweldig. Bedankt.’

Ze verwerkte zijn creditcard, checkte hem in, vroeg hem een paar te zetten bij de kamerprijs op het formulier, en onderaan zijn handtekening. Daarna gaf ze hem zijn creditcard terug, samen met de sleutelkaart voor de kamer. ‘Met die sleutel opent u ook de deur van de fitnessruimte op de eerste verdieping.’

‘Bedankt, maar daar zal ik geen gebruik van maken.’

‘Het restaurant is aan het eind van de gang achter u. Het ontbijt wordt...’

‘Ook geen ontbijt.’ Hij bukte zich en pakte zijn aktetas op.

Ze pikte de subtiele hint op en wees hem de liften. ‘Wanneer u op uw verdieping uitstapt, vindt u de kamer aan uw linkerkant.’

‘Dank u wel, miss Li. Dank u wel voor uw bereidwilligheid.’

‘Wanneer uw collega’s komen, heb ik dan uw toestemming ze uw kamernummer te geven?’

‘Dat is niet nodig. Ik stuur ze wel een berichtje. Dan kunnen ze meteen doorlopen.’

‘Ik hoop dat uw bespreking goed verloopt.’

Hij schonk haar een scheve glimlach. ‘Ik ook.’ Daarna boog hij iets voorover en zei hij zacht: ‘Rustig maar, miss Li. U doet het prima.’

Ze keek teleurgesteld. ‘Dit is pas mijn tweede dag. Viel het zo op dat ik zenuwachtig was?’

‘Waarschijnlijk niet iedereen, maar mensen snel inschatten is heel belangrijk in mijn werk. En als dit pas uw tweede dag is, ben ik er zelfs nog meer van onder de indruk hoe u met een lastige gast omging.’

‘Zo lastig bent u niet.’

Hij schonk haar een lome glimlach. ‘U treft me op een van mijn goeie dagen.’

De minder mooie eenpersoonskamer was niet het soort kamer waarmee de hotelketen zou adverteren, maar voldeed nu prima. Drex opende zijn aktetas op het bureautje en startte zijn laptop op. Hij sms’te Mike het kamernummer en liep naar het raam. Dat bood uitzicht vanaf de derde verdieping op een snelwegknooppunt, en dat was het wel ongeveer.

Hij liep terug naar het bureautje en checkte zijn e-mail. Niets belangrijks. Hij ging de kleine badkamer in en maakte gebruik van het toilet. Toen hij er weer uit kwam, ging de kamertelefoon. Hij nam op. ‘Ja?’

‘Meneer Easton?’

‘Miss Li.’

‘Uw collega’s zijn er.’

‘Mooi.’ Eerder dan hij had verwacht.

‘Wilt u dat ik iets uit de keuken naar uw kamer laat brengen? Misschien wat fruit? Of wat hartige hapjes?’

‘Dank u, maar dat is niet nodig.’

‘Mocht u van gedachten veranderen, aarzel dan niet me te bellen.’

‘Dat zal ik doen, miss Li. Nogmaals bedankt dat u bereid was me onder te brengen.’

‘Graag gedaan.’

Door de open gordijnen kwam voldoende daglicht binnen, maar hij deed toch de bureaulamp aan. Hij zette de thermostaat een paar graden lager, keek even in de spiegel boven het dressoir en besloot dat hij er niet piekfijn, maar in elk geval presentabel uitzag. Hij had inderhaast gedoucht en zich aangekleed.

Toen hij een zacht klopje hoorde, liep hij naar de deur, keek door het kijkgaatje voordat hij de deur opende, stapte toen opzij en wenkte de twee mannen binnen.

Terwijl ze langs hem liepen, zei Gifford Lewis: ‘Dat meisje aan de balie hield ons staande om te vragen of we de collega’s van meneer Easton waren. Ze heeft een oogje op je.’

‘Wat meneer Easton maar wenst,’ gromde Mike Mallory. ‘Ik had trouwens best wat fruit of hartige hapjes gelust. Je kunt haar nog belen.’

Uit gewoonte controleerde Drex de gang – die was leeg – en deed daarna de deur dicht en op slot. ‘Je belt me vroeg in de ochtend wakker, zegt dat ik een plek moet zoeken waar de muren geen oren hebben; die heb ik gevonden en hier zijn we dan. Laat het fruit en de hapjes nou maar zitten. Wat is er aan de hand?’

De andere twee keken elkaar aan, maar gaven geen van beiden antwoord.

Vol ongeduld vroeg Drex: ‘Wat is er zo vreselijk geheim dat we niet via de gebruikelijke kanalen konden communiceren?’

Gif leunde met een schouder tegen de muur. Mike trok de bureaustoel onder het bureau vandaan en wurmde zijn honderdzestig kilo tussen de protesterende armleuningen.

Drex zette zijn handen op zijn heupen en keek hen dwingend aan. ‘Doet er nou in vredesnaam nog iemand zijn mond open?’

Mike keek naar Gif, die een gebaar maakte waarmee hij Mike het woord gunde. Die keek Drex aan en zei: ‘Ik heb hem gevonden.’

Mike klonk zo vrolijk als een doods-klok. Het ‘hem’ behoefde geen nadere uitleg.

Drex had jaren op die woorden gewacht, had zich dit moment wel tienduizend keer voorgesteld, en verwacht dat hij een of meer fysieke reacties zou ondervinden. Zijn oren zouden tuiten, zijn mond zou droog worden, zijn knieën zouden knikken, zijn adem zou stokken en zijn hart zou een slag overslaan.

In plaats daarvan voelde hij zich abnormaal verdoofd nadat zijn handen van zijn heupen waren gezakt.

Gif en Mike moesten ook een of andere uitbarsting hebben verwacht, want ze leken verbijsterd over zijn plotselinge en volstreckte bewegingloosheid en stilzwijgen, die gewoon eng waren, zo vond zelfs hij.

Een volle minuut later, toen de verlamme schok afnam, liep hij weer naar het raam. Sinds de vorige keer dat hij had gekeken, was er buiten niets rampzaligs gebeurd. Het verkeer op de elkaar kruisende snelwegen was niet tot stilstand gekomen. Er waren geen rafelige scheuren in het aardoppervlak verschenen. De hemel was niet om-laaggekomen. De zon was niet plotseling opgebrand.

Hij drukte zijn voorhoofd tegen de ruit en verbaasde zich erover hoe koud het glas aanvoelde. ‘Weet je het zeker?’

‘Zeker? Zoals in absoluut zeker? Nee,’ antwoordde Mike. ‘Maar hij ziet er op papier behoorlijk goed uit.’

‘Leeftijd?’

‘Tweeënzestig. Volgens zijn huidige rijbewijs.’

‘Drex draaide zijn hoofd naar hem toe en trok vragend zijn wenkbrauwen op.

‘South Carolina,’ zei Mike. ‘Mount Pleasant. Voorstad van...’

‘Charleston. Dat weet ik. Welke naam gebruikt hij?’

‘O, nee.’

Nu draaide Drex zich helemaal om. ‘Pardon? Wat heeft dat te betekenen?’

Gif zei: ‘Het betekent dat je zijn naam niet krijgt voordat we weten wat je met die informatie van plan bent.’

‘Wat denk je verdomme dat ik ermee ga doen? Allereerst ga ik als de sodemieter naar Charleston.’

Gif wisselde een blik met Mike, zette zich toen af tegen de muur en

ging pal voor Drex staan. Hij nam geen gevechtshouding aan, wat ook lachwekkend zou zijn geweest, want Drex was fysiek behoorlijk imposant en Gif absoluut niet. Maar hij plaatste wel zijn voeten uit elkaar en zette zich schrap alsof Drex' zelfbeheersing twijfelachtig was en zelfs redelijkheid te veel was om te hopen.

'Luister naar me, Drex,' zei hij. 'Mike en ik hebben het er op weg hierheen over gehad. We vinden dat je moet overwegen – dat wil zeggen, we zouden willen adviseren – nou ja, het verstandigste zou zijn om...'

'Wat?'

'Om Rudkowski in te lichten.'

'Ik peins er niet over, verdomme!'

'Drex...'

Luiders en met nog meer overtuigingskracht herhaalde Drex wat hij had gezegd.

Mike wierp Gif een guitige blik toe. 'Ik zei het toch.'

Drex' oren begonnen nu toch te tuiten. Terwijl het nieuws begon te bezinken, schoot zijn bloeddruk de hoogte in. De ruit had koud aangevoeld tegen zijn voorhoofd omdat zijn gezicht koortsig was. De aders op zijn slapen klopten. De hoofdhuid onder zijn haren was be-zweet. Zijn bovenlijf voelde klam aan.

Hij trok zijn jasje uit en gooide het op het bed, wurmde zich uit de schouderholster en gooide die op het jasje, maakte de knoop van zijn stropdas losser en deed het bovenste knooppje van zijn overhemd los, allemaal alsof hij zich voorbereidde op een potje sparren, waar deze woordenwisseling zo nodig in zou kunnen uitmonden.

Zijn best doend in elk geval kalm te klinken vroeg hij nogmaals: 'Welke naam gebruikt hij?'

'Ervan uitgaande dat hij het is,' zei Mike.

'Jij gaat daarvan uit, anders zou je deze geheime ontmoeting niet hebben voorgesteld. Vertel me wat je van hem weet, te beginnen met zijn naam.'

'Geen naam.'

Mike Mallory was een ster als het erom ging informatie uit een computer op te diepen, maar hij was geen mensenmens. Hij koester-

de een algemene minachting voor anderen, beschouwde de meesten als idioten, met Drex en Gif als enige mogelijke uitzonderingen.

Hij was zo goed in zijn vak dat Drex zijn strijdlustige karakter en gebrek aan sociale vaardigheden maar accepteerde, maar nu mompelde hij een scheldwoord dat zowel Mike als Gif gold, omdat die laatste Mike's kant had gekozen.

'Prima,' zei Mike, 'scheld ons maar uit. We denken in jouw belang.'

'Ik denk wel voor mezelf, dank je.'

'Wanneer je straks alles hebt gehoord, besluit je misschien dat je de zaak toch beter niet in eigen hand kunt nemen.'

'Vergeet het maar.'

Mike haalde zijn schouders op. 'Dan moet je het zelf maar weten. Maar ik weiger jouw graf te graven en ik ben al helemaal niet van plan er samen met jou in te gaan liggen. Je bent gewaarschuwd.'

'Oké. Ik achterhaal zijn naam zelf wel. Wijs me alleen de juiste weg.'

Mike knikte. 'Dat wil ik wel doen. Want ik wil ook niet dat hij ermee wegkomt, als hij het is.'

Drex bond iets in en rolde met zijn schouders om de spieren te ontspannen. 'Heeft die mysterieuze man een baan?'

'Daar heb ik niets over kunnen vinden,' zei Mike, 'maar hij leeft er goed van.'

'Dat geloof ik graag,' zei Drex zacht. 'Hoe lang zit hij al in Mount Pleasant?'

'Dat weet ik nog niet. Hij woont nu tien maanden op de huidige locatie.'

'Wat voor locatie?'

'Een huis.'

'Huur?'

'Koop.'

'Hypotheek?'

'Zo ja, dan heb ik het niet kunnen vinden.'

'Contant betaald, dus.'

Mike haalde zijn vlezige schouders op; een onuitgesproken *ik denk het*.

Gif speculeerde dat de woning misschien geërfd was, maar dat geloofden ze geen van allen echt, dus gingen ze daar niet op door.

Drex vroeg: ‘Wat voor huis is het?’

‘Volgens de kadastrale gegevens is het een bestaande woning, geen nieuwbouw,’ zei Mike. ‘Maar wel in een goede buurt. Duur.’

‘Prijs?’

‘Ruim anderhalf miljoen. Ziet er op Google Earth groot en goed onderhouden uit. Het staat allemaal hierop.’ Mike graaide onder zijn overhangende buik naar zijn broekzak en haalde er een USB-stick uit.

Drex nam hem aan.

‘Je hebt er niks aan zonder het wachtwoord, en dat krijg je niet voor we hierover uitgepraat zijn.’

Drex snoof. ‘Ik kan het wachtwoord laten kraken. Als we het over jou hebben, klinkt het woord “geek” bijna belachelijk, maar je bent niet de enige computerfreak, hoor.’

Mike stak zijn handen op. ‘Ga je gang. Laat maar een andere geek op jacht gaan naar informatie. Maar als je ontdekt wordt, hoe ga je dan je belangstelling voor deze kennelijk oppassende burger uitleggen?’

‘Een omgekochte hacker maalt niet om mijn interesses.’

‘Een omgekochte hacker zal zonder met zijn ogen te knipperen je geld aannemen en...’

‘Je er dan mee in de rug steken,’ vulde Gif aan.

‘Je hacker zou de man in South Carolina bellen en zeggen dat een of andere kerel ver weg in Lexington, Kentucky hem bespioneert.’

Gif zei: ‘Voor meer geld dan jij hem betaalt zou die hacker je verraden.’

‘En dan ben jij, special agent Easton,’ vervolgde Mike, die met een dikke wijsvinger naar hem priemde, ‘degene die bespioneerd wordt, die wordt betrapt op god weet wat voor overtredingen en misdrijven, civiel en strafrechtelijk. En daarmee zou deze en elke toekomstige kans teniet worden gedaan die je misschien hebt om die klootzak te grazen te nemen, wat je belangrijkste missie in het leven is.’ Hij nam een diepe hap lucht. ‘Durf eens te zeggen dat we eraan zitten.’

Drex ging op het voeteneind van het bed zitten, zijn ellebogen op zijn bovenbenen, zijn hoofd omlaag. Even later keek hij op. 'Oké. Geen hacker. Ik zal mijn aanpak wijzigen. Tevreden?'

De andere twee wisselden een blik. Gif zei: 'Wees een beetje voorzichtig, een beetje discreet.'

'Ga er niet als een kip zonder kop op af,' zei Mike, en Gif voegde eraan toe: 'Dat is alles wat we willen zeggen.'

Drex legde zijn hand op zijn hart. 'Ik zal voorzichtig en discreet zijn en er als een kip mét kop op afgaan. Nou goed?'

Geen van beiden kon erom lachen en ze leken niet in het minst overtuigd dat hij het echt meende, maar Mike zei: 'Oké. Volgende vraag?'

'Heb je een foto van hem?'

'Alleen die van zijn rijbewijs.'

'En?'

'Lijkt helemaal niet op de vorige keer dat hij boven water kwam.'

'Key West,' zei Gif, al hoefde niemand daaraan herinnerd te worden.

'Je zou niet zeggen dat het dezelfde man is,' zei Mike. 'Wat betekent dat ik er best eens helemaal naast kan zitten met die kerel.'

'Als dat zo is,' zei Gif, 'en jij halsoverkop op die kerel af gaat en zijn leven overhoopgooit, kom jij zwaar in de problemen. Vooral als Rudkowski er lucht van krijgt.'

'Rudkowski kan mijn rug op.'

'Het gerucht gaat dat hij dat geprobeerd heeft, maar niet weet hoe hij het moet aanpakken.'

Gifs geintje ontlokte Mike een zeldzaam lachsalvo en Drex een onwillige grijns. Gif was er goed in de lont uit het kruitvat van een gespannen situatie te halen. Gif was van gemiddelde lengte en gewicht, had dunnend bruin haar en geen enkele opvallende gelaats trek; zijn doorsnee uiterlijk was zijn camouflage. Hij kon anderen observeren zonder te worden opgemerkt of herinnerd, wat hem tot een waardevolle aanwinst voor het team maakte. Hij was ook uitstekend in het voorspellen van menselijk gedrag, zoals hij zojuist had gedemonstreerd.

Drex' eerste impuls was geweest er halsoverkop op af te gaan en alles overhoop te gooien.

Omdat hij wat tijd nodig had om zijn gedachten op een rijtje te zetten gebaarde hij naar de minibar. 'Ga jullie gang.' Hij stond op en begon tussen het bed en het raam heen en weer te lopen.

Mike en Gif maakten hun keuze en trokken ieder een blikje fris open. Mike mopperde dat hij een koevoet nodig had om het deksel van het blikje gemengde noten af te krijgen. Gif bood aan het voor hem te proberen. Mike moest daarom lachen en noemde hem een slappeling.

Drex sloot zich af voor hun gekibbel en richtte zijn gedachten op zijn prooi, een man die hij destijds had leren kennen als Weston Graham, ook al kon dat best een van zijn vele aliases zijn geweest. Nadat hij tientallen jaren aan de autoriteiten had weten te ontkomen, kon hij zomaar opduiken terwijl hij bij Wendy's langs de snelweg van een ijskoffie genoot of wierook brandde in een klooster in de Himalaya – en geen van beide zou Drex hebben verbaasd.

Hij was een kameleon, buitengewoon goed in het veranderen van zijn uiterlijk en het zich aanpassen aan zijn omgeving. Hij had onder andere zeer comfortabel en zonder argwaan te wekken in een penthouse in de wijk Gold Coast in Chicago, op een paardenranch buiten Santa Barbara en op een jacht in Key West gewoond.

Andere plaatsen waar hij zich tijdelijk had opgehouden – althans die plaatsen waar Drex van op de hoogte was – waren minder chic. Dat was ook niet nodig geweest. Ze hadden hem allemaal een hoop opgeleverd.

Toen zijn kameraden weer waren gaan zitten, vroeg Drex: 'Wat heeft je op het spoor van die kerel in South Carolina gezet?'

'Ik heb mijn lijntjes constant uithangen, maar waar vond ik uiteindelijk iets?' zei Mike, tussendoor een boer latend. 'Een datingwebsite. Met het idee dat hij zijn slachtoffers ergens moet uitzoeken, kijk ik daar nu en dan om te zien of er iets een belletje doet rinkelen. Eergisteren zag ik een profiel dat dit inderdaad deed. De woordkeus riep herinneringen bij me op. Het was alsof ik hetzelfde al eerder had gelezen. Het duurde even voor ik het had gevonden, maar uiteindelijk

lukte dat. Met uitzondering van de beschrijving van zijn uiterlijk was het woord voor woord, komma voor komma identiek aan zijn meest recente profiel. Wat hij leuk en niet leuk vond, vijfjaarsdoelen, levens- en liefdesfilosofie. Al die flauwekul. Maar het mooiste? Het profiel was zes maanden voor de verdwijning van Pixie online gezet.’

Patricia Montgomery, Pixie voor haar vrienden, was uit haar harenhuis in Tulsa verdwenen en nooit meer teruggezien.

‘Toeval, Mike,’ zei Drex. ‘Kennissen van Pixie die we hebben gesproken zwoeren dat ze nooit een datingwebsite zou hebben gebruikt om mannen te ontmoeten.’

‘Dat zwoeren de kennissen van alle vermiste dames. Zoals ze ook zwoeren dat hun vriendin te pienter was om zich door een oplichter te laten inpalmen. Maar Pixie verdween een paar dagen nadat ze haar aandelen had verkocht en de bankrekeningen met haar fortuin uit olie had leeggehaald.’

Gif zei: ‘Het enige wat bij haar thuis ontbrak was haar computer. Haar verleider liet voor tienduizenden dollars aan juwelen en bont achter, maar nam een oude computer mee.’

‘Zodat er geen bewijs zou zijn van online geflirt,’ zei Mike. De leren stoel waarop hij zat kreunde en hij boog voorover om het bijna lege blikje nootjes van Gif aan te pakken. ‘Je fronst,’ zei hij tegen Drex.

‘Ik wil best opgetogen zijn, maar dit is vreselijk magertjes.’

‘Je hebt gelijk. Het is een uienenschil. Dus ging ik terug naar zijn slachtoffer na Pixie. Althans, de vrouw van wie we vermoeden dat ze zijn slachtoffer is geweest.’

‘Marian Harris. Key West.’

‘Acht maanden voor haar verdwijning werd verdomme hetzelfde profiel gepost. Een andere datingwebsite, maar eentje die ook tegemoetkomt aan “rijpere” cliënten met “bijzondere voorkeuren”.’

‘Woord voor woord?’ vroeg Drex.

‘Als een vingerafdruk.’

‘Slechte grap,’ zei Gif.

De man die ze zochten had nog nooit een vingerafdruk achtergelaten. En als hij dat wel had gedaan, had niemand die gevonden. Hij was verdomme net Ted Bundy.

Mike schudde de laatste nootjes recht uit het blikje in zijn mond. ‘Voor Pittsburgh had hij niet zo veel tijd nodig,’ zei hij al kauwend. ‘Hij zocht het “gezelschap” van een “verfijnde dame”, amper drie maanden voor de verdwijning van Loretta Doan, ruim zes jaar geleden.’

‘Werken alle websites die je in de gaten houdt landelijk?’

‘Ja. Een verhuizing schrikt hem niet af. Volgens mij vindt die klootzak het zelfs leuk naar elders te verkassen.’

‘Wanneer is dat meest recente profiel geplaatst?’

‘Een paar maanden geleden.’

Drex trok een grimas. ‘Hij is al op zoek naar zijn volgende dame.’

‘Dat was ook mijn conclusie. Dus heb ik een testje gedaan. Ik reageerde met lokwoorden waarvan ik vermoedde dat ze me als een ideale prooi zouden doen overkomen. Ik beschreef mezelf als een kinderloze weduwe van in de vijftig, welgesteld en financieel onafhankelijk. Ik hou van de fijne keuken, goede wijn en buitenlandse films. De meeste mannen vinden me aantrekkelijk.’

‘Ik niet,’ zei Gif.

‘Ik ook niet,’ zei Drex.

Mike stak zijn middelvinger op. ‘Hij waarschijnlijk ook niet. Hij heeft niet toegehapt.’

Gif krabde peinzend aan zijn voorhoofd. ‘Misschien heb je het te mooi gemaakt. Je klonk te zelfverzekerd, wereldwijd en pienter. Hij zoekt vrouwen die een tikje naïef zijn. Kwetsbaar. Jij hebt hem afgeschrikt.’

‘Of,’ zei Drex, ‘hij pikte de lokwoorden wel op, rook onraad en bedacht dat zijn droomvrouw wel eens een FBI-agent zou kunnen zijn die zat te vissen.’

‘Misschien,’ zei Mike. ‘Maar een andere voor de hand liggende mogelijkheid – eentje waar ik bang voor ben – is dat hij op de zaak vooruitloopt. Dat hij de advertentie te vroeg heeft geplaatst. Hij heeft nog niet gereageerd omdat hij zijn huidige slachtoffer nog niet gedumpt heeft.’

Het was een redelijke theorie waar Drex geloof aan hechtte omdat die zijn maag deed verkrampen. ‘Wat betekent dat ze op dit moment in levensgevaar verkeert.’

‘Erger nog.’

‘Wat is er erger dan levensgevaar?’ vroeg Mike aarzelend.

‘Kom op,’ zei Drex.

De zware man zuchtte. ‘Nogmaals, Drex, ik kan ernaast zitten.’

‘Maar je denkt van niet.’

Hij hief zijn handen, die zo groot waren als de handschoenen van een achtervanger.

‘Waarom denk je dat hij het is?’ vroeg Drex.

‘Beloof me alleen...’

‘Geen beloftes. Waarom denk je dat hij onze man is? De mijne?’

‘Drex, je kunt niet...’

Gif zei: ‘Rudkowski zal...’

‘Vertel het me, godverdomme!’ riep Drex boven hun waarschuwingen uit.

Na enkele tellen mompelde Mike: ‘Hij is getrouwd.’

Dat had Drex niet zien aankomen. ‘Getrouwd?’

‘Getrouwd. Snap je? Met deze ring... dan verklaar ik u nu...’

Gif bevestigde het met een plechtig knikje.

Drex keek de anderen perplex aan, schudde zijn hoofd en reageerde met een lach vol bittere teleurstelling. ‘Nou, dan klopt er helemaal geen zak van en hebben jullie mijn ochtend verspild. Als we opschieten serveert het restaurant misschien nog ontbijt.’ Hij haalde zijn vingers door zijn haar.

‘Shit! Daar zat ik me al helemaal op te winden, terwijl het ernaar uitziet dat onze eenzame vriend weer actief is en nog steeds op zoek is naar zijn zielsverwant. Maar hij is niet onze man. Een echtgenote past niet bij hem.’

‘Hij is eerder getrouwd geweest,’ zei Gif.

‘Eén keer. Sindsdien niet meer. Het huwelijk, neemt gij, met deze ring... dat past al jaren niet in zijn profiel of modus operandi. Op geen enkele manier, in geen enkele vorm.’

‘Eigenlijk, Drex, is dat wel zo,’ zei Mike ernstig.

‘Hoezo dat?’

Gif schraapte zijn keel. ‘Die vrouw is stinkend rijk.’

Drex keek hen ieder afzonderlijk aan. De twee mannen hadden

niet meer van elkaar kunnen verschillen, maar stond dezelfde uitdrukking van angst en afgrijzen op hun gezicht te lezen.

Hij keerde ze de rug toe en zijn blik viel toevallig op zijn spiegelbeeld in de spiegel boven het dressoir. Zelfs hij zag in dat zijn gelaatsuitdrukking sinds de vorige keer dat hij had gekeken veranderd was, dat die harder, resoluter was geworden. Er blonk iets woests in zijn ogen dat er een paar minuten geleden niet was geweest, voordat hij had gehoord dat het leven van een vrouw op het spel stond. Een leven dat alleen hij kon redden.

Met zachte maar staalharde stem zei hij: 'Vertel me hoe hij heet.'

2

‘Kan ik een handje toesteken?’

Drex zette de lege doos op de stoep, draaide zich om en stond voor het eerst recht tegenover zijn tegenstander – als dit inderdaad Weston Graham was.

De man was ruim een meter zeventig lang en buitengewoon fit voor iemand van tweeënzestig. Zijn golfshirt spande strak om forse bicepsen en een slanke taille. Hij had een terugtrekkende haarlijn, maar zijn grijzende haar was lang genoeg voor een korte paardenstaart. Hij had erg witte tanden onder een peper-en-zoutkleurige snor en zijn glimlach zag er oprecht en vriendelijk uit.

Drex veegde met de gescheurde mouw van zijn versleten t-shirt langs zijn druipende voorhoofd. ‘Bedankt, maar dit is de laatste.’

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen. Ik bood mijn hulp alleen uit vriendelijkheid aan.’

Ze lachten allebei.

‘Maar ik zou wel zo’n biertje lusten,’ zei Drex. ‘Als je me dat kwam aanbieden.’

Zijn buurman was het gazon overgestoken met in elke hand een koud flesje. Hij gaf er een aan Drex. ‘Welkom in de buurt.’

‘Bedankt.’

Ze tikten hun flesjes tegen elkaar en namen allebei een slok. ‘Jasper Ford.’ Hij stak zijn rechterhand uit en Drex nam die aan.

‘Jasper,’ zei Drex alsof hij de naam voor het eerst hoorde en in zijn geheugen wilde prenten, alsof hij die niet met veel moeite aan Gif en Mike had weten te ontfutselen, alsof hij niet de afgelopen week had geprobeerd zo veel mogelijk informatie over de man te vergaren.

‘Drex Easton.’ Hij hield de man scherp in de gaten, speurend naar een reactie op zijn naam, maar zag er geen.

Jasper wees naar de stapel lege dozen die Drex op de stoep had opgestapeld. ‘Je bent al twee dagen druk bezig.’

‘Het was zwaar om alles naar boven te sjouwen. Die trap is moordend.’

Hij wees met zijn kin. Een steile buitentrap leidde naar een appartement boven een garage die groot genoeg was voor een boot van zes meter lang. Het gebouw stond pakweg dertig meter achter het huis zelf. Drex vermoedde dat de garage daar was neergezet omdat hij zo door een reusachtige eik aan het oog werd onttrokken.

Hij keek tussen de takken door omhoog en deed alsof hij het appartement van een nieuw perspectief bekeek. ‘Maar het was me de rugpijn waard om hier in te trekken. Het is alsof ik in een boomhuis woon.’

‘Ik ben er nooit binnen geweest,’ zei Jasper. ‘Leuk?’

‘Leuk genoeg.’

‘Hoeveel kamers?’

‘Drie, maar meer heb ik niet nodig.’

‘Dus je bent alleen?’

‘Zelfs geen goudvis.’ Hij grinnikte. ‘Maar ondanks het verbod op huisdieren neem ik misschien wel een kat. Ik zag in de keuken wat muizenkeutels liggen.’

‘Ik snap wel dat een muis daar binnen kan glippen. De eigenaren zijn alleen maar in de wintermaanden hier.’

‘Dat vertelde meneer Arnott me. Ze komen de dag na Thanksgiving en blijven tot de eerste juni.’

‘Eerlijk gezegd maakte ik me een beetje zorgen toen ik hoorde dat het appartement verhuurd was.’

‘Hoe heb je dat gehoord?’

‘Niet. Jij kwam opdagen en begon dozen naar boven sjouwen.’

Drex lachte. ‘En toen dacht jij natuurlijk: wat is dit?’

De man bekende met een glimlach en een licht schouderophalen. ‘Ik heb het telefoonnummer van Arnott voor noodgevallen, dus heb ik hem gebeld.’

‘Was ik een noodgeval?’ Drex keek omlaag naar zijn rafelende shirt, smerige cargobroek en afgedragen sneakers. ‘Ik snap wel waarom je dat zou denken. Eén blik op mij en je dacht: daar gaat de buurt.’ Hij grinnikte. ‘Ik droog best mooi op, dat beloof ik je.’

Jasper Ford lachte hartelijk. ‘Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.’
‘Dat is mijn motto.’

‘Het is altijd goed om een hek rond je erf te hebben.’

‘Alleen is er geen hek.’ Drex keek naar de doorlopende grasvlakte tussen de twee huizen. Terugkerend naar Jasper Fords donkere blik zei hij: ‘Ik zal mijn onbeschofte gedrag tot deze kant van de erfsgrens beperken. Je zult niet eens merken dat ik er ben.’

Jasper glimlachte, maar voor hij kon reageren piepte zijn mobiel-tje ten teken dat er een sms’je binnenkwam. ‘Neem me niet kwalijk.’ Hij haalde de telefoon uit zijn borstzak. Terwijl hij het berichtje las, kromde Drex zijn rug om zijn spieren te rekken, kreunde even en nam nog een slok bier.

‘Mijn vrouw,’ zei Jasper terwijl hij zijn telefoon wegstak. ‘Haar vlucht is vertraagd vanwege het weer. Ze zit vast op O’Hare.’

‘Wat vervelend.’

‘Het komt wel vaker voor,’ zei hij wat afwezig terwijl hij achteromkeek naar zijn huis en daarna weer naar Drex. ‘Heb je zin in surf en turf?’

‘Sorry?’

‘Ik heb krabkoekjes klaarliggen om in de pan te gooien en de steaks liggen in de marinade. Het is onzin om de helft te moeten weggooien.’

‘Ik wil niet lastig zijn.’

‘Als het lastig was, zou ik je niet hebben uitgenodigd.’

‘Nou...’ Drex krabde over zijn ongeschoren wang en deed alsof hij diep nadacht. ‘Ik heb de voorraadkast of koelkast nog niet gevuld. Ik red me nog met magnetronmaaltijden.’

Jasper grinnikte. ‘Ik kan je wel iets beters voorzetten. Ik zie je tegen zonsondergang. Dan nemen we eerst een drankje op de veranda.’ Hij stak zijn hand uit en pakte Drex’ bierflesje. ‘Ik gooi dit wel voor je weg.’

Drex stapte onder de douche vandaan en stak zijn hand uit naar zijn rinkelende mobieltje, dat hij op de rand van de wastafel had gelegd. Hij keek wie er belde en nam het gesprek aan. ‘Hé.’

‘Hoe gaat het?’ vroeg Mike.

‘Op dit moment prima. Ik sta naakt en drijfnat onder een plafondventilator.’

‘Dat hoefde ik niet te weten.’

‘De ventilator piept, maar ik heb me niet meer zo fris gevoeld sinds ik hier ben aangekomen. Waarom heb je me niet verteld dat er geen airconditioning in het appartement is?’

‘Je vroeg er niet naar.’

Toen ze eenmaal hadden besloten dat Jasper Ford nader onderzoek verdiende, was Drex naar Charleston gevlogen. Vervolgens reed hij meteen naar Mount Pleasant en zocht hij het huis van de Fords op.

Google Earth had het geen recht gedaan. Het twee verdiepingen tellende huis was uit steen opgetrokken en wit geschilderd. Het ontwerp was klassiek zuidelijk, met een diepe veranda langs de hele voorgevel en twee pilaren aan weerszijden van een glanzend zwarte voordeur met een koperen klopper in de vorm van een ananas. Het huis werd omringd door een uitgestrekt gazon en overschaduwde door bomen van tientallen jaren oud.

Je zag aan het huis dat er volop werd geleefd. Bloeiende bloemen in alle bedden. Prachtige varens op de veranda. Een Amerikaanse vlag aan het boeibord. Kranten en post werden bezorgd.

Het huis ernaast, daarentegen, zag er minder goed verzorgd uit en gedurende de drie avonden dat Drex het in de gaten hield gingen er steeds op dezelfde tijd lampen aan en uit. Op een timer. Geen bloemen, varens of post.

Hij keerde terug naar Lexington, bracht Mike en Gif op de hoogte en gaf Mike opdracht uit te zoeken van wie de woning naast die van de Fords was, die een tweede woning – of in elk geval niet regelmatig bewoond – leek te zijn.

Mike deed wat hem gevraagd was en vond een naam en contactgegevens.

Daarna kon Drex aan de slag. Hij belde meneer Arnott, die met